

književnost

KNJIŽEVNOST:

Poezija:

Muhamed Seid MAŠIĆ,
Mevludin SPAHIĆ,
Edvin MUJČINOVIĆ,
Fikret AHMEDBAŠIĆ,
Atif KUJUNDŽIĆ;

Nove knjige:

"Odbrana Gračanice 25.5.1992."
"Bosna se porobit' ne da"
"Na trenutak prošlost nek' se vrati"
"Tamo pod suncem"
"Sjenke na mjeseci"
"Biseri i merdžani"

U drugom broju "Gračanickog glasnika" nastavljamo sa objavljivanjem zaostavštine velikog imena gračaničke kulturne povijesti Muhameda Seida Mašića uz dalje "opisivanje" onog što postoji i što se stvara na području opštine Gračanica.

Moramo priznati da imamo posebno zadovoljstvo što smo u mogućnosti objaviti Atifa Kujućića, pjesnika rođenog u Gračanici, koji živi u Lukavcu. Riječ je o pjesniku širokih vidika koji se u proteklom godinama pokazao ništa manje uspješnim i u drugim sferama stvaralaštva.

Čitaoci "Glasnika" u prilici su, kao i u prvom broju, čitati ostvarenja već afirmisanih gračaničkih stvaralaca - Mevludina Spahića (deset knjiga) i Fikreta Ahmedbašića (dvije knjige) kao i onih pisaca koji još uvijek čekaju svoje prve knjige, kao što je Edvin Mujčinović Poker.

Isto tako, i dalje svojim čitaocima stavljamo na uvid informacije o novim knjigama koje su se između dva broja "Glasnika" pojavile u Gračanici ili su ih pisali pjesnici iz Gračanice.

Ono što je izazvalo posebne rasprave odnosilo se na pitanje da li treba "tragati" za talentima ili "opisivati" postojeće stanje koje ne mora nužno, samo po sebi, zadovoljavati postavljene estetske kriterije. "Glasnik" ostaje pri tezi da nam je, u ovoj fazi razvoja i stanja ukupnog bosanskog duha važnije raditi na opisivanju onog što imamo jer je to povlačenje jedne linije ispod koje se nikad više neće padati.

To nikako ne znači da stranice našeg časopisa neće ostati otvorene za svaku pojavu bez obzira na njenu "težinu", naravno, u okvirima koje određuje Programska osnova "Glasnika".

Urednik

Muhamed Seid Mašić

Sa drugovima na izletu

Daleko od huke bučna velegrada
na izvoru bistrom, ispod surog stijenja
gdje no divnim spektrom sunce svjetlo mijenja
usred bistra gradnja i ugodna hlada...

Sjedimo u strani, pokraj vodopada
i ponora strašnih i dubokih rupa
motrimo slavića gdje se ves'o kupa,
gledamo šume napuštenog grada.

Uživamo slatko u prirodi, gdje se
odrazuju znaci Božijeg Sveumijeća
ponor, izvor, ptice, stijene, šuma steća,
dok područje nisko bujni čajr rese.

Negdje u blizini na frulicu svira
čobanče i prati svoje krotko stado
najedanput stade. Mi počesmo rado u slavu Allaha
sa glasom tekjbira...

Odjeknuše zvuci od surog vrhunca,
prosuše s' tekjbiri livadama cvjetnim,
punim gorskim biljem, mirisom proljetnim,
prelivenim sjajem blistajućeg sunca.

Planine se sive u predveče hladno
dok proljetni lahor lagano piri

a sladani poj se jošte dalje širi:
izvor ptice, prirod' zборе tekjbir skladno.

Muhamed Seid Mašić

*"Hikjemet", godište V, period V, broj 57, strana
268. Tuzla, 5. zul-hidžre 1352. (21.3.1934)*

Mevlidun - Nebijji Alejhisselam

Blaga noćka krila spušta
s' nebeskih vedrina
i krijući se povlači se
između hridina.

Zvijezde trepte u beskraju
svemirskih daljina,
a plavim se svodom stere
sv'jetla mjesečina.

Večer divna, puna sviju
čari i milina
podsjeća nas na čas sretni
iz davnih davnina.

Kad pred tisuć' i četiri
stotine godina
u predzorje ove noći
blažena Emina.

Najsretnija majka rodi
najsretnijeg sina

i najvećeg vijesnika
božijeg Dina.

Koji ljudstvo krenu svjetlu
iz mračnih dubina
i kom' svijet klikovaše:
"El emin! Radina!"

Koji stade na put zlobi
kletih džahilina
i očisti Bož'ju kuću
od poganskih čina...

I od tada zasjaše se
Mekja i Medina
kao centri Muslimana
insana i džina.

Iz njih svjetlo proširi se
tam' do Filipina
i ovamo na Zapadu
do naših krajina.

I obasja hladne vise
bosanskih planina
i ravnice gdje se stere
plodna Posavina...

Te se noći svuda čuju
glasi mujezina
od Maroka pa do drevnih
Kineskih zidina:

"Nek dobrote Bož'je prate
našeg Gospodina
i Sejjida Muhameda
sina Amininal!"

Muhamed Seid Mašić

*"Hikjemet", godište V, broj 59, strana 328-329.
Tuzla, 27. rebiul-ahir 1353. (9.9.1934.)*

Slika vjerskog nehaja

Tri sam dana u jednóme
muslimanskom mjestu bio
i od čuda - pravo rekuć -
mal' se nisam skamenio.

Pored bujnog zelinila

ali jao! Sa njih vitih
slatki ezan ne čuje se.

Jedna trošna zgrada stenje
mekjtebski naziv je na njoj,
ali ko bi u njoj bio
zapuštenoj, poharanoj?!

Gledam ljude u šapkama
i prljavim fesovima
gledam, gledam, pa se čudim
i konačno zborim njima:

“Od koje ste, ljudi, vjere?
Kažite mi tak’ vam Bogal!”
“Stari su nam Turci bili,
pa smo i mi dina toga!”

Na te r’ječi ja im velim:
“Vi već prave vjere niste!
A vaša će djeca biti
sasvim čiste ateiste!”

Kako neće kad već u njih
od Islama traga nema,
kad minare djedovske im
redukciji nemar sprema,

A taj mekjtib, gdje se vjeri
naučaju djeca mala
po izgledu ne mož’ doći
ni u spisak konjskih štala.

Sa njegovim zidinama
upored se ruši vjera,
a djedovske kosti plaču,
na što im se Islam stjera.

Penjo sam se na brežuljak
pa sam gledao dva-tri sata,
po bunjištu djece jata
dok me počeo strah da hvata.

Videć ove jadne jade
nehote mi na um pade:
Šta će biti ubuduće
ne spasi l’ se što se dade?

I pod dejstvom teškog bola
spjevah tada ovu pjesmu
i završih: “Ve lem jebka
mined-dini illa resmu!”

(o.u.: “Od dina ostade samo forma”.)

Muhamed Seid Mašić
“Hikmet”, godište V, period V, broj 59,
strana 342.
Tuzla, 27. rebiul-ahir 1353. (9.8.1934.)

Pokraj Spreče

Na sjeveru gore kao sante leda
oblakovi teški u nebo se dižu,
na zapadu sunce za brežuljke sjeda,
zadnji traci od njeg u nizinu stižu.

Pruge mi daljinom sve se čine uže
i sve više čeznu što se više mrači;
Spreča ispod mosta lagano puže
i kroz vrbovike šutke se provlači.

Na obalu spade skupina težaka,
koja u blizini kopala je žito,
pa ostatke skida šupljih opanaka,
spušta se duboko u riječno korito.

Hoće da se mole i zahvalu dadu
onom, ko im posla religiju pravu
koju odveć vole, i u čijem radu
osjećaju sreću i ponos i slavu!

Hoće da se mole - abdest uzimaju,
a gledajuć’ ih odviše me ganu
kako svuda znake muslimanstva daju
pa za časak i ja na obalu panu’.

Sidoh, abdest uzeh i među njih stado’
oni za imama ponudiše mene
ja se odma’ primih i započeh rado
klanjat kao vođa čete nemalene.

Klanjah puna srca kao nikad prije
jer sam istom tada osjetio zbilja
da seljaku preče ništ’ od vjere nije
i da mu je čisto se u dušu slila.

Muhamed Seid Mašić
“Hikmet”, godište V, period V, broj 60., strana
365. Tuzla, 14. šaban 1353. (22.11.1934.)

Ovozemna kazna za prestup

Nikad nisam osjetio
veću tugu neg' li sad
pred po časa b'ješe lijepo
odjedanput zasu grad.

Tu se žito talasaše
b'ješe divno pogledat
al' nebeski kuršumi ga
smlatiše u nepovrat

Za minutu zabijeli se
oko mene prostor sav
i kukuruz viš' ni jedan
ne ostade prav i zdrav.

Sve što nebu uzdizaše
glavu, vršak ili rep
sad ga nema. Čak je s kuća
popadao razbijen crijep.

Čovjek, žena, sva im djeca
istrčali skupa van;
zavrištali ko da nigda
više neće svanut dan.

Kuka čovjek: "Su čim ću
preko zime ostat živ?"
Kuka: "Bože! Šta to radiš?"
Misli da je on mu kriv.

Tako misli, a ne konta
kako živi s ljudstvom svim?
Povodi l' se za Kur'anom
i Resulom najboljim...

Znajuć ovo da je kazna
za čovječiji ružan rad
u misli sam teške pao
i sam sebe pitam tad:

Je l' taj čovjek ispravlja
namaz-direk za naš din?
Nije, nego Boga psovo,
gore no i kaurin!

Je l' sadaku kadgod dao
kom insanu ubogom?
Jok! on ne da nikom ništa
pa ni bratu vlastitom!

Je li igda na siroče
obazro se jednom bar?
Pa uzo da odbrani
dok se popne na karar?

Ne. On grubo deraše se:
"U đavola idi tam!"
Bez da Boga strah ga bješe
ili svijeta stid i sram.

Je li ikad sina puta
upustio u svoj dom?
Ne! Već tjero i kad sijeva-
pljusak lijeva-puca grom.

Kad u obzir sve to uzmem
onda mu je i mahal -
što je Bog mu poslo s neba
ledni val i teški hal!

Ali opet pitanje je
hoće l' ibret s tim uzet?
pa da nikad neće više
staru igru započet?

No bez sumnje znaće dobro
da je Allah svemoguć,
i da može za trenutak
svu zahiru ledom stuć!
Znaće vazda: Vječni Gazda
da za nesluh pušta jad,
da od plača sna mu nema,
jer svu kuću bije glad.

Još puno takvih ima,
al' će svima doći red;
svakom će im Allah spremit'
poplav', sušu, požar, led.

Pored toga upamtiće
što je pravda, što je Bog!
Kad Israfil drugi puta
bude puhno u svoj rog.

I kad kjitab dadne im se
s lijeve strane ili strag'...
tad će vidjet čemu ih je
navraćao prokleti vrag.

Muhamed Seid Mašić
"Hikmet", godište V, period V, broj 60., strana
366-367. Tuzla, 14. šaban 1353. (22.11.1934.)

Mevludin Spahić (1949.)**Strvinarsko slavlje**

Na strvinarskom slavlju
u noći bez svjedoka
puni kovčezi mirisa smrti
opijeni psi rata
na gozbi piju krv svoga brata
praznih lubanja
deru cokolama svilu
pljujući smrdom na idilu
a tišina uporno raste i glode
crna djetinjstva uplakanih lica
duge kolone izbjeglica.

Proročanstva bezimenih

Proročanstva bezimenih
u horu crne magije
neki fatalisti
prevaranti
zlobni misionari
predviđaju klatno smrti
prokletstvo i samoću
žetvu života
posljednji dan
i da će besmrtni pjesnici
postati smrtni
jer se dugo čuti
i grešne duše da su na kraju staze
na rubu bezdana noći
i da će im biti poslužen gorki napitak
zmijskog praha
kroz rešetke zagrobnog života
kad siđu sa životne lađe
ispraćeni zvonima katedrala.

Edvin Mujčinović (1963)**Galebov let u svemir****I Iščitavanje stvarnosti**

Iz magle
u maglu ponirem

i kao korbač
sječe me ova tmuša
i svakodnevno otičem
kroz slavinu nepovrata
dok me Sokrat iz prošlosti
doziva iz zraka
i krilima širi tjesnac
da izađem iz magle mraka

Prevrćem stranice filozofije
nespjelog uma
i djelom sudbinu dvojnika
umrlih civilizacija
i mada slab plamičak
iz magnovenja
titra sa pijedestala
i zvoni po orošenom zdanju
nagoviještenog praskozorja
u sarkofagu
u prašnjavoj biblioteci kaosa
ispraznog govora.

Pišem povijest duša
u crnoj rupi svemira
gdje iščitavam
prazne riječi filozofije
a nebo mi i dalje škrto
otvara stranicu po stranicu
blagodareći ovaj isušeni grumen
iz kojeg lik galeba
zorem žudnje širi krila.

II Odlazak na pijedestale

Evo već odlazim
iz zamračene jazbine
do probuđene granice
gdje svijetlost me hrani
plodovima trajnosti
i opažam kako je sve kratkotrajno
i tko je uzrok zemaljske tmuše.

No nisu uzrok moje pjesme
ni pjesme mojih pjesnika
one su bezopasne i dirljive
i šire krajolik vjere
opažanja potomstvu
iziskuju da misao
postane mudrost
i da kroz mene

i moje pjesnike
filozofi civilizacija
smjenjuju stoljećima.

Ja sam odletio u svemir
a ovo tijelo
što se kreće tmušom
nije moje.
Ja vam ga poklanjam
pa iscijedite
i posljednju kap krvi
ili ga zapalite na lomači.
Ja sam daleko od vas u svemiru.

III Tebi koji ne znaš da postojiš

Ako osjetiš da ponireš
sjeti se galebove pjesme.
Sidi do rijeke
napij se čovjekovih suza
a drugi će kada se probude iz sna
vidjeti siluete
svojih suza u rijeci
i doći do toga
da su bezopasni
jer sva su grobišta
pusta na kraju drumu
i ne traže tvoje tijelo
sačekaj da se probudi
možda negdje
s krilima u svemiru.

Dostići da su duša i tijelo dvije zasebne cjeline
kojima UM raspolaže obdaren svekolikom mu-
drošću. Dakle, poistovjetimo genetiku svog
ugruška.

Folkner

Fikret Ahmedbašić (1957. godina). Do sada ob-
javio dvije zbirke pjesama "Nišani Bosne" 1993. i
"Na talasu djetinjstva" 1995. godine.

Lijin oglas

Na proplanku usred šume,
jedna stara lija stala,
pa na stari hrast
oglas prikucala.

"Zbog bolesti tražim slugu,
prepelicu, fazana, koku,
patku, ćurku ili kakvog zeku,
da me liječi društvo mi pravi,
pa ako je takvog,
odmah nek se javi,

Plaću ću mu dati dobru,
živjet će kao aga,
poslije smrti moje skore,
ostat će mu mnoga blaga.

Izdržati neću dugo,
bolest mi je stalno veća,
dodi brzo kako bi te
obasjala silna sreća."

Naišao šumom zeko,
pa pred hrastom stao,
nataknuo naočari
da bi oglas pročitao.

"Lijo, lijo varalice,
mudrosti se svojih mani,
mene nećeš prevariti,
na svijet dođoh ja preklani,

Svi smo danas, teta lijo,
neku školu završili,
prošlo vrijeme kad smo mi,
lak zalogaj za vas bili."

Pa produži šumom brzo,
da razglasi svima,
kakve namjere lija
sa oglasom ima.

Nad glavom šehida

Ne zaustavljajte me,
hoću još jednom da vidim,
ono što nikad neću moći,
da vidim što na dunjaluk donesoh
i što sam svojim mlijekom hranila,
hoću još jednom da vidim,
te drage mrtve oči,
što gledaju me staklenim pogledom.

Rastanak što nam slijedi

i stakleni pogled maknut ću iz vida,
odnijet će ga i vratiti se,
mene da tješe,
dovesti hodžu da mi zapisuje,
doktora lijekovima da me kljuka
i bol iz mene da vadi.
Nemojte, neće moći
previše je narastao u meni.

Nemojte me tješiti,
danas, kad sve me boli,
nemojte, nema lijeka za mene.
Sve što sam imala uzela su mi
bradate spodobе,
Allah neka ih kazni i u srce pogana
vječnu bol usadi
i nikada više, nikada, za dobro ne znali,

Atif Kujundžić (1947. godine) Gračanica. Do sada ima objavljenih knjiga poezije. Pjesme koje objavljujemo nalaze se u zbirci koja je pripremljena za štampanje.

Aprilska meditacija na tragu tuge

Jutro se otima zori u oknima i sjeni;
Diže se zavjesa noći, čudo svjetla se sprema;
Ruměn odbljesak traži u kapi rose i zjeni;
Dan nas osvaja štedro, mada nekoga nema...

Svijetlo razvija lišće, ljepota grane kiti.
I najnovija slutnja, na staru pjesmu liči.
Ovdje Te više nema, a prolazim, k'o i ti;
samo me, kao Tebe - neće biti u priči.

Čaršijom idu ljudi - to se ponavlja slika.
Ezan s Bijele džamije - to je isti zvuk.
Mirisi plove i nose sjećanja poput krika.
Život je tako mali - pamćenje pravi luk.

Vrijeme je vječnost.
Nužno, prolaze nam životi.
I voda pršti slapom i otiče, k'o snaga.
Srča poriva bistrog, još izmaglicu kroti;
u svijesti traje slika, nezaboravna, draga.

Zelen je april, kao i svi muslimani svijeta.
Ahmedije behara, rese buduću slatkost;
a stvarnost neprebola, samo u srcu cvjeta

i životima hara, kao konačnost, datost.

Kako ste mogli tako, nepogrješivi biti?
Iznijeti srce i život, pred razjarenu smrt?
Otkud vam tolika vjera i tako jake niti?
Da se tako, od Bosne, pravi najljepši vrt?
Sad je zelen april, kao i svi muslimani
svijeta...

*Ispred Osman-kapetanove medrese, u Gračanici;
subota, 9. zu-l-hidždže, 1416. h. g, 27. aprila,
1996. godine.*

Skica za portret prijatelja ili dio konceptije sna

01

riječ nas načinje sporo
tvrdi smo brate rahmane
tvrd nam put
stari makadam
turska kaldrma
ima li hetita
osim u babilonskoj
knjižnici klinastog pisma
i hetitskim hijeroglifima

podimo istraživati
šta ako izgledamo
i zvučimo
toliko hanifejski
da nas začuđeno gledaju

02

okolo su ćepenci
i čudo jedno
ljudi
koji nas
ne vole naročito
ali
znamo da je to puno bolje
od ravnodušnosti
spram priče
o propasti hetidske države
do velike table stakla
u oknima tvoga ateljea
sijeku farovi automobila
kao almas

03

tvoj svijet me podupire
dok nas atelje
miluje koloritom
tvoga kista
i umiruje
razraslom florom

tulipani u vazi
na stolu prekrivenom hasurom
jesu holandska plastika
a plavo nebo
iza bošnjaka
sa raskoljenom glavom
upija svaku riječ
do šapata
i pogleda

brate rahmane
kako ćemo proći
dokle ćemo stići
na proputovanju zemljom
stalno spremni na vječnost

pjesma o prijateljima
među prijateljima
dobar je put
i
pouzdan koračanje cilju

04

slike sa zidova
obrušavaju se na nas
kao datost
prema suočenju
dok napolju
pljušte hruštovi
kao majska
večernja
kiša

05

amorejci u gračanici

nekropola u kopljevićima
kroz zlatne doline
teku rijeke
i potoci

reći će
da postvarujemo
dženetsku sliku
iako
obojica znamo
da samo stojimo
ispred mezarja

06

jacija će
alahimanet brate
sa aureolom
lavovske grive
oko glave
oko muževnog lica
sa dobrotom
u očima

07

a ovo
neka bude skica
sljedeći put
radićemo
studiju detalja
iz koncepcije sna

Metafizičko popodne u ateljeu Rahmana Šabanovića

01

kako ćemo mi ljudi moji
nadživjeti sebe
a tako malo znamo
o početku
putu
i kraju
o trajanju
i nedohvatu

o zadatostima
što nas određuju
uprkos svemu

šta znamo
o uskoj stazi
u sebi i životu

02

rahman će raditi neobuzdano
i nezadrživo
dok mu lavovska griva
usmjerava pogled
štafelaj vibrira
a platno se napinje
kao jedro
pod udarima vjetra

on hoće kvalitet
i svoj put
ima rukopis
i svega se nagledao
u životu

znaci oko rahmanove kuće
i slike u ateljeu
jesu trag
kojim se može ići

03

ćamil će svu boju
i svu vodu
pretvoriti u krvotok
akvarela
pažljivo će izbjegavati
crtež
pa će govoriti
bjelina papira
kao tren
i magnojenje
dašak strepnje
na vrhu kista

nije mu uspjelo
uvjeriti ljude
u svoju istinu

ali
oslobađa se sumnje
i prepoznaje
vlastitu vjeru

04

rahman kaže
svako sebi je kriv

i vi čute
kao da su
čuli presudu
ćamil se zagleda
u sebe
i odobrava
to je odavno slutio
a sada zna
jasno kao dan

05

goran to vidi
kao detalj u komunikaciji
i rješavaće to
municiozno
gledajući kroz staklo
u izvrnutu sliku
bosanskog krajolika

kad sve to fokusira
pojaviće se prijateljica
iz švedske
prijatelj iz UNPROFOR-a
neki ljudi IFOR-ac
koji će kući
umjesto dolara
ponijeti sliku
iz napaćene bosne

oni nisu uspjeli shvatiti
zašto se ljudi bore
oko takve ljepote

06

jakub čuti i puši

kroz veliki prozor
rahmanovog ateljea
gleda orahovo stablo
preko puta

kvrge i račve
bogom su date
i to je ono što se
ne mora klesati
i duplje
i djetlića
a kad drvo pukne
da skulptura
bude gotova

jakub namješta naočare
drvo bi trebalo
klesati na panju
a poslije
otkopati žile
ima i korijenje
svoje

07

ćamil je majstor za duborez
pa produbljuje ideju
o poslovima
na mihrabu i mimberu
novoizgrađene džamije
u berkoviću
čija je kosmička
antena minareta
visoka 45,70 metara
dovršena u petak
05. safera, 1417. godine
po hidžri
visoko u kupoli neba
uhvatila dah
ljeta koje počinje

jah
tu ima posla
a gdje je novac
ako to uradim
ko će da plati
i
da li ljudi uopšte znaju
koliko je bolji duborez
od mezarja

na okrečenom zidu
levha u drvetu
to je jezikom dlijeta
izdubljen trag
ajeta u orahovini

08

džibra slaže tiradu
o vjeri i čovjeku
na tragu marksizma
u nepoimanju boga
priča o porijeklu
na tragu darvinizma
govori o transcendenciji
kao komunikaciji
na tragu zen - budizma
sapliće se
na brojnim simplifikacijama
funkcionalne naravi
i propušta priliku
da izađe iz začaranog kruga
u kojem lovi
vlastiti rep
i zvuk
svoje
posljednje
izgovorene riječi

džibra je naš stari poznanik
električnog sadržaja
arhaično upitan
i mada slušam
mislim
bilo bi bolje da sam čitao
riječnik karakteristične leksike
u bosanskom jeziku
i uživao u radu
ali je isakovića

a džibra
napustiće svoju misao
u času
kada se preda snu
i automatici
o čijem nastanku nema pojma
on ne pomišlja
da bi morao poštovati
i ono što ne razumije
ako već drži do sebe

ipak
on se neće uplašiti
apsolutnog predavanja
nepoznatom mehanizmu
koji
troši njegovo vrijeme
on
vjeruje

pogledaj gospodaru
kažem
kako je bošnjak
iščašio ruku
svoga razuma
pokazujući
u pravcu ništavila

a džibra
beščutno
nastavlja

09

samir dedić je
svome biću
obezbijedio
teleološku limfu
on je PUTNIK
kroz metafizičku
svrhovitost

svijestan savršenstva
koje nam je omogućilo
svijest
o posljednjoj objavi
ide bez sumnje
i postavlja pitanja
sebi i drugima
traje i opstaje

uz mushaf
dedov handžar
uprkos
terora praesentusu
u rahmanovom ateljeu
ispunjenom
kakofoničnim višeglasjem
i dobrom muzikom
sa nezavisne radio - stanice
HAYAT

10

slika bošnjaka
iz čije glave
šikljaju gejziri
zelenih lica
diskretno
kroz lišće loze
filadendrona i difenbahije
između mačeva sanseverije
dominira ateljeom
u istom nivou

rahman je tako
postavio sliku
kada je došao
glas o srebrenici
s obje strane piste
na aerdromu dubrave
tako su nas gledale oči
prognanika
rahmanu i meni
ova slika
čuva pamćenje

11

a stare puške
verige sindžiri okovi
lanci vodičeri kose
jatagani makaze burgije
sadžaci šipke bukagije
sačevi ključevi sjekire
kantarsko jaje tasovi
sahani tepsije sinije
zatvarači obarači udarači
kundaci kamze kanije
demovi bašlije uzengije
samo su igre
sa metalom i petrolejkom
nasuprot očeličenoj igri
korjenja smreke
nasuprot trošnoj keramici
i krošnji
koju drvo života
širi prema oknu
iza kojeg se
priprema mrak

kasno je